

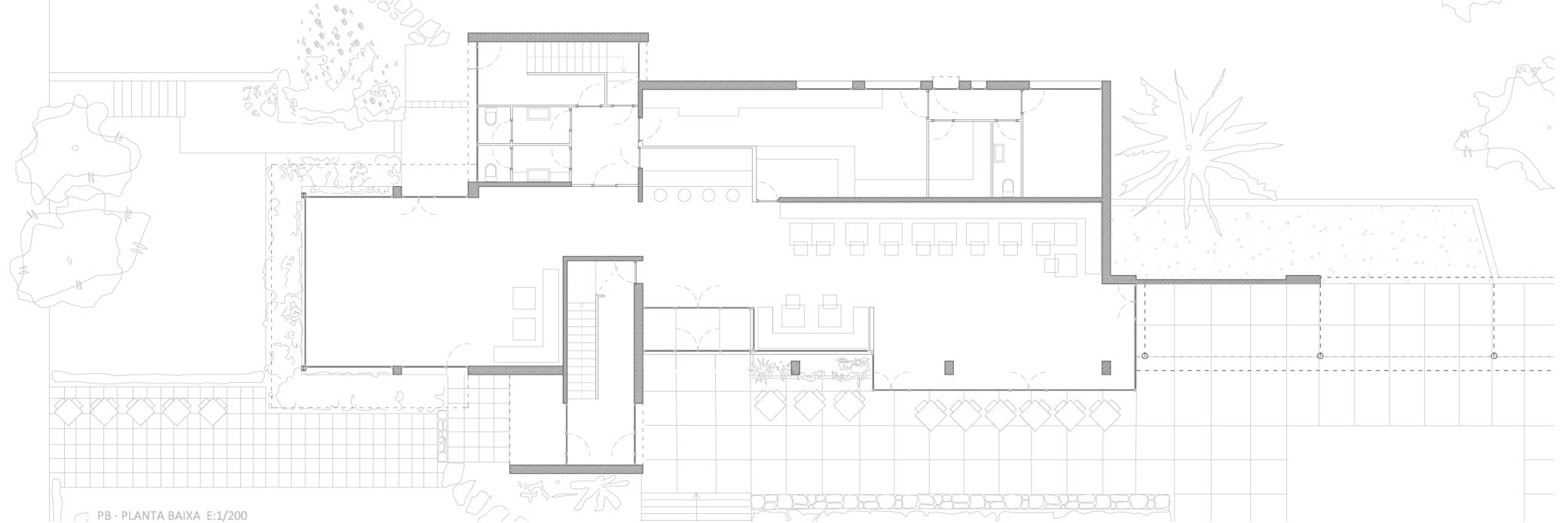

PLANTA EMPLAÇAMENT E:1/2000

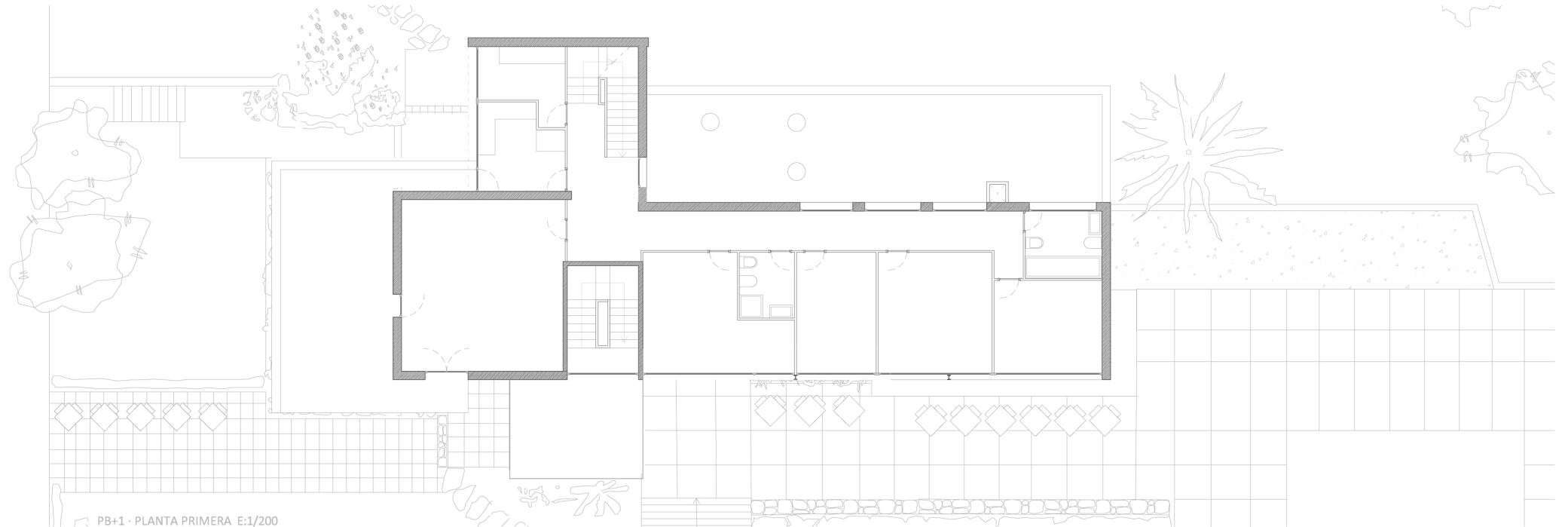
La casa Alonso és una edificació aïllada de planta baixa més dos. La planta respon a una geometria rectangular i el programa que planteja és molt complex pel fet que ha de conciliar l'ús públic de restaurant - sala de festes amb el d'habitatge pels propietaris. Enlloc de separar ambdós programes mitjançant diferents volumetries la opció escollida per l'arquitecte és la integració d'aquests en un sol edifici d'imatge de casa particular i privada de grans dimensions. Concretament l'us de restaurant-sala de festes ocupa la planta baixa i la planta segona, gran part de la qual és una terrassa amb una pèrgola. La planta primera, que disposa dun nucli de comunicacions particular, és la destinada a l'us residencial.

L'accés principal es realitza per un eixamplament que, a manera de plaça es produeix on es troben les dues vies principals del pla de Ciutat Diagonal. Per l'habitatge es projecte una altra entrada independent pel més petit dels carrers. Aquesta duplicitat jeràrquica es manté des del principi del projecte i es combina amb una separació d'usos a la planta: a la crugia davantera, la zona pública; a la posterior, la de servei. A nivell estructural, cal dir que la crugia de servei també respon a la més estreta de les dues. Al seu límit llarg, el pla de façana es desvincula de l'estructura i resta subtilment indefinit per fondre's amb el jardí. Els extrems curts presenten diferents volumetries per difuminar-se, gràcies també a l'ajuda d'elements que s'afegeixen al cos principal.

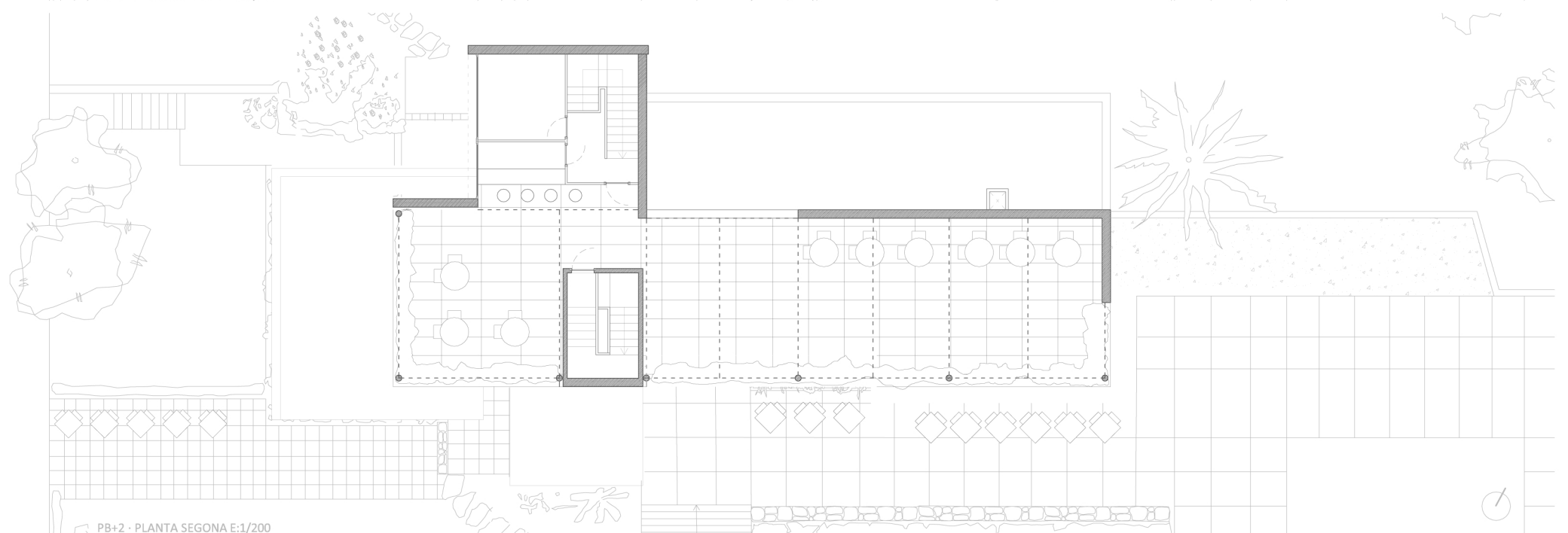
Els espais interiors s'articulen amb una gran flexibilitat sense que l'esquema constructiu ni l'estricta ortogonolitat del traçat representin un obstacle. El jardí està cuidadosament estudiat i s'estructura seguint directrius geomètriques i en dues plataformes lleugerament elevades sobre els carrers adjacents.

PB · PLANTA BAIXA E:1/200

PB+1 · PLANTA PRIMERA E:1/200

PB+2 · PLANTA SEGONA E:1/200

Sostres pretenia combinar grans superfícies massisses amb obertures puntuals a manera de perforacions sobre el conjunt i en altres parts amb obertures de dimensions més grans per aconseguir un tractament més transparent de la paret de tancament evidenciant una volumetria de segregació de cossos. Inicialment l'ús de l'obra vista potenciava l'aparença tectònica dels elements massissos diferenciant aquesta voluntat divergent entre pesat i lleuger. En l'obra final, l'acabat continu de l'arrebossat pintat amb blanc homogeneitza la composició no permetent la percepció d'aquesta intenció original.

Per materialitzar el concepte utilitza dues estratègies en relació al tractament i composició de les obertures. La primera consisteix en emmarcar en forma de franja un seguit d'obertures que responen a una aparença de llaga on els brancals massissos es tracten com la fusteria donant una aparença continua que interromp la imatge opaca. La segona consisteix en el gir de les obertures en cantonada, aconseguint d'aquesta manera l'efecte de buidat de lles arestes.

En la seva voluntat d'unificar funcions dins d'un sol edifici utilitza el recurs de tractar volumètricament el conjunt com una segregació de petits cossos. Sigui aquests els cub d'accés, la tribuna en planta baixa, o l'ús variat de terrasses i voladissos a les dues façanes, el resultat mostra una imatge plural i de gran riquesa volumètrica.

Aquesta visió es complementa amb l'annexió de la xemeneia com un element afegit en aquesta volumetria complexa.

La voluntat de remarcar l'horitzontalitat en aquest projecte a través de la majoria dels seus elements, incloent les cobertes planes, té el seu contrapunt en la presència de la xemeneia i el pla vertical que protegeix la terrassa de la planta superior.